

(σελ.143-4)

[...] Παίρνουμε κάτι δρομάκια, διασχίζουμε μια ερημική πλατεία. Το χωριό Οτέιγ αποσπάται σιγά σιγά από το Παρίσι. Αυτά τα κτίρια τα βαμμένα μπεζ ή ώχρα θα μπορούσε να 'ναι στην Κυανή Ακτή, κι αυτοί οι μαντρότοιχοι, αναρωτιέμαι αν κρύβουν κάποιον κήπο ή την παρυφή ενός δάσους[...]